

En hjemmesygeplejerskes ”hørehistorie”

Hos dårligere klienter med meget svag stemme, kan jeg ikke opfange hvad de svarer på mine spørgsmål. De bliver irriterede eller vredladne, måske kede af at de ikke kan svare højt eller tydeligt nok.

For at undgå disse konfrontationer forsøger jeg at have deres faste hjælper med, når en sygdomsudredning skal foregå. Men ellers synes jeg ikke min hørelse er dårlig.

I rapportituationer tiltager min irritabilitet. Ind i mellem tænker jeg, ” så hold da mund og hør efter”. Jeg bliver bedre til at lukke af for kollegaernes snak, for ellers bliver jeg aldrig færdig med dagens papirarbejde. Det allerbedste er, hvis jeg kan finde et tomt lokale. Jeg er træt, og mit hoved føles som én stor grødet tom masse, der prikker og stikker. Men intet af det, relaterer jeg til nedsat hørelse.

Når jeg kommer hjem, er jeg fuldstændig tanketom, jeg lægger mig på køkkenbænken i femten minutter og slapper af. Får jeg denne pause i fred og ro begynder hjernen igen at fungere.

Jeg får på eget initiativ høreapparat, da jeg ikke synes at klienterne kan være tjent med alle mine anmodninger om gentagelser. Billigste udgave (erfarer jeg senere), da sagkundskaben mener, at jeg egentlig kan klare mig uden høreapparater, med min form for høretab.

Så jeg knokler derudad.

Får det dårligere og dårligere med min hukommelse og bliver mere og mere træt. Begynder at overveje om jeg er ved at blive dement. Det var min mormor. Jeg er faktisk parat til at sige mit arbejde op. Det økonomiske aspekt gør dog, at jeg endnu fortsætter.

Hos hørepedagogen har jeg set en brochure over kurset Bevar Dit Arbejde. Spørger forsigtigt om disse kurser stadig eksisterer og om det kan tænkes, at jeg evt. senere, hvis mit høretab forværres – kan komme i betragtning. Hørepedagogen ved det ikke, men jeg får et telefonnummer, som jeg kan ringe til og spørge. Hvilket jeg selvfølgelig ikke får hjort, for så dårlig er min hørelse heller ikke.

Så kommer der et brev fra specialkonsulenten, som gør opmærksom på, at jeg er velkommen til at ringe.

En mandag eftermiddag (jeg har været på arbejde i weekenden) tager jeg mig sammen til at ringe, mest fordi hørepedagogen har haft ulejlighed med at kontakte konsulenten. Solen skinner, jeg har sluppet af på drømmesengen og føler mig egentlig veltilpas. Men da konsulenten begynder at stille spørgsmål, har jeg alt, hvad jeg kan gøre med ikke at tudbrøle.

Da går det for første gang op for mig, hvor meget min nedsatte hørelse generer mig.

Jeg kom med på et kursusforløb på Castberggård – heldigvis.

Jeg er ikke blevet bedre til at høre; men bedre til at se årsagssammenhænge. Har fået større selvtillid og redskaber til at bevare selvtilliden. Fået viden om hvilke muligheder der er for hjælp og hjælpeforanstaltninger.

Før kurset havde jeg længe overvejet at sige mit job op, da jeg følte hver eneste dag som et nederlag. Nederlagene er der stadig; men jeg ved hvorfor og kan forsøge at imødegå dem eller acceptere dem, uden at tage det alt for personligt.